

(א) [נדרים ב: מזיר ב, (ב) [ע' מוס' לקמן נט. ד"ה ולא, (ג) לקמן נח, (ד) מקוואות פ"ט מ"א, (ה) [ע"ב],

מוסף תוספות

א. [אלא] שכרובות סביב
שערותיה שכן דרך נשים
שכרובות קדושות בהן
בחזקת ומקדושת היטב.
לזכר וזכר שם מ' פד
לזכר א. ב. מבוער יום.
רע"ט. א. למד' גדולת
חייבת משום בונה ולמאן
דלא מחייב מימ' [אימאן].
מ' ה' ה' א. ד. הלכך לזכר
למיגור בהן דלמא שרא
לזכר, והנה הוצרע לטובל
בשבת צריכה לטוהר
קלות שערותיה כמבוער
ימים אלא מיידי בחזקת
ננותנין על שערות ראשה.
פסוקי פסוקי מ' א. ואלא
מ' פ' פ' ד' ש' האשה
קולעת שערות כמין
קלעה. רע"ט. וי' וי' וי'
א' ח' ס' ס' ק' ק' וי' וי'.
ו. [ונכנסה בגדיה ורובים
שהיו לובשת וסרסם של
נשים שלטת בשבת
טעילה. רע"ט. א. ודא.
מוכח בגמ' דבכל דבר
שהיא מקדשת שלא יתא
לכל בעת טעילה שייך
למיגור אפי' שאינו
חוצץ. מ' ה' ה' ה' ה'
א. ודאי לובשתן מיד
לאחר הטעילה. מ' ה'
ה' ה'. א. שאין אדם
מוריש בהן כל שעה.
רע"ט. ו. ולפניו מותרת
לצאת בחגורה של כסף
שאם תשלטנה תהא
מותרת מלבוש. רע"ט.
א. מ' מ' מ' ה' ה' ה'
א. ולא חיישין שאם
תחיתו תחיתו ד' אמות
בידה. מ' ה' ה' ה'
א. ודאי בזמן מועט
התפשטה וליבשה לא
תשכח השבת. רע"ט.
א. שקשור ומחיר כמה
פעמים בידיה. מ' ה'
ה' ה'. ד. א. נפל מ'.
ה' ה'. דגראה דהוא
מתחיל להחיות להוציא
ולחלוכי למקום אחר.
ס' התמונה סימן ל"ט.
ט. והנינו דמסיים בה
ובכל שאל קישורו בשיר
ותכבדו שאו נראה
כמתכונן להוצאה. מ' ה'
ה' ה'. ו. כיון דקני
במאמץ דחייב צמר וחזוטי
פ' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
א. לפי כשהתחנך רך
יותר נדבק בו חוצץ. מ' ה'
ה' ה'. ו. כי הדבר
הקשה יותר מתהדק
במקום הקשה ממה
שמתהדק בו הדבר שחייב
ר' רע"ט. ו. [והנינו
טעמא משום דהיי דבמר
נדבק כמה דהיי דעליו
יותר מן הפשתן אפי' הכי
מתוך שחצמר רך המים
המים נכנסין בתוך החוט
ועוברין עד הכשר משיא
בחוט פשתן שחצמר קשה
שאי' המים נכנסין בתוכו.
ח' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ששניה קשין הם, מ"מ
פשתן קשה יותר משיע,
מיהו קשה לרבנן דבמר
ע"י שער דהיינו רך ע"י
קשה חוצץ ויבשה ע"י
קשה דהיינו קשה ע"י
קשה מדור ליה יתודה
דאחי חוצץ. וי' ד' ד' ד'
סבא פליגי ר' יתודה
רובנן. מ' ה' ה' ה' ה'
שאי' קשיו חזק כי
כשער מדור ר' יתודה
הקרי וכו' קאמר ר' יתודה
דש' צמר ושל שער אי'
חוצץ' מפני שהמים באין
בהן לא חזו טעמא
לחזר צמר מיהו שער

משוי ואיכא דהוי תכשיט
צא ומחויא לחצרמה חשיבותו
חוטוי למר ופשתן ורלועה
אכולהו קאי ובגמ' מפרש

במה *אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה ולא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה ולא תטבול בהן עד שתרפם ולא בטומפת ולא בסרביטין בזמן שאינן תפורים ולא בכבול לרה"ר ולא בעיר של זהב ולא בקטלא ולא בנזמים ולא בטבעת שאין עליה חותם ולא במחט שאינה נקובה ואם יצאת אינה חייבת חטאת: גמ' טבילה מאן דכר שמה אמר רב נחמן בר יצחק אמר רבא בר אבוא מה טעם קאמר מה טעם לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן מפני שאמרו חכמים בחול לא תטבול בהן עד שתרפם וכיון דבחול לא תטבול בהן עד שתרפם כשבת לא תצא דילמא מיתרמי לה טבילה של מצוה ושריא להו ואתי לאתויניהו ד' אמות ברה"ר בעא מיניה רב כהנא מרב *תיכי חלילתא מאי א"ל אריג קאמרת כל שהוא אריג לא גזרו איתמר גמי אמר רב הונא בריה דרב יהושע כל שהוא אריג לא גזרו ואיכא דאמרי אמר רב הונא בריה דרב יהושע חזינא לאחוותי דלא קפדן עלייהו מאי איכא בין הך לישנא ובין הך לישנא איכא ביניהו דמנינן להך לישנא דאמר כל שהוא אריג לא גזרו הני גמי ארוג ולהך לישנא דאמרת משום קפידא יכין דמנינא מקפד קפדא עלייהו *תנן התם ואלו חוצצין באדם חוטי צמר וחוטי פשתן והרצועות שבראשי הבנות ר' יתודה אומר של צמר ושל שער אין חוצצין מפני שהמים באין בהן אמר רב הונא וכולן בראשי הבנות שנינו מתקוף לה רב יוסף למעוטי מאי אילימא למעוטי דצואר ודמאי אילימא למעוטי דצמר השתא דך על גבי קשה חוצץ דך על גבי דך מיבעיא ואלא למעוטי דחוטי פשתן השתא קשה על גבי קשה חוצץ קשה על גבי דך מיבעיא אלא אמר רב יוסף היינו טעמא דרב הונא *לפי שאין אשה חונקת את עצמה איתבייה אביי אשה חונקת עצמה בחוטי שבאזניהן אבל לא בחבקיין שבצואריהן ואי אמרת אין אשה חונקת עצמה חבקיין שבצואריהן אמאי לא יאמר רבנא

אסור לנאח בזה בשבת
לעבול בזה הלכך הני מיון
שעת טבילתן מפני שהמים
הטבילה ואע"ג דחליה לא
זלזא במידי דחייב לטבילה ור
דמי ציממא הוא צמידי
דמי ללא מיהקד ועיני דביר
דקפיד עלייהו אסור היכי
לא צריה דרבי יהושע אהלכא
אלו חוצנין בחדא: **על אמר**
לא חימא שבראשי הצבות אה
לימא למעוטי. חוטין הקשוח
וגבי קשה. שער: ע"ג רך.
קושטא: בריח שחור רפין:
יבדן דומיא למוטין שחאנין

במה אשה כו' לא בחושי צמר. מפרש גמ' משום דילמא מימתימי לה טבילה של מנהו ושמי לכו ואמי לאתמייהכו ארבע אמות צבה"ר אומר ר"י דהיינו דוקא בחוטין שאינן נמוחין בקליעת השער"ר אבל חוטין נמוחין בקליעת השער"ר יולאה בזה דבהכרח יכלא למגור דילמא שריא לכו דתנן בהמאניע

(לקמן דף 77 ע"ד): דליתכא לכל הפחות איסור שבות בגודלתו וסבירא הוא דכי היכי דיש איסור בעשיית קליעה ה"נ יש איסור בסמיכת קליעה^א וא"ת מהאי טעמא תתא אשה אסורה ללכת בטילת^ב דהא ודאי שריא לה בשעת טבילה וניחוס דילתא אחי לאתווי^ג וי"ל דדברים דהם עיקר מנלוש ליכא למיגזר^ד דאפילו בחול אין דרך ללכת כלל ממקומו עד שילבישם אלא דוקא דברים קטנים^ה י^ו לחוש שאין מקפיד אם אינם עליו ורגילות הוא בחול כשמתיירן פעמים נושאן בדיו עד ציתו^ז וגראה לרי"י דדוקא דברים שרגילות להם הסירין כדי להראותן או משום חליה או משום קפידא וגזרו שלא ללכת דשמא כשיסיר ישכח שהוא שבת ואתי לאתויי אבל דברים שמותר ללכת בהן^ח שאין רגילות להסירין מותר לקשור ולהתיר בזה"ר^ט דליתא למיחש למדי דאם יהא זכור שבת בשעת התרה לא אחי לאתווי^י ואם לא יהיה זכור שבת אפילו נאסר להסיר ולהסיר לא יועיל וי"ל לקמן (דף סא.) דקמי צדייתא וקושור ומתיר קמעא אפילו בזה"ר והא דליטריך התם לאשמעי' דשרי אע"פ שכל דבר מותר להסיר כדפרישית איטריך לאשמעינן^{יא} דלא אסרינן משום דמיחוי דקושרו עליו שלא להפוסה ומתכוין להוציא כי היכי דאסור בפילפל וגרגיר מלח לכתחילה לתת צפה בשבת או לחזור^{יב} אלא כמנלוש גמור חשיב מחמת הרפואה^{יג}:

הש"ת אר ע"ג גבי קשה חוצין בכו^{יד} וא"ת דילתא רב

[illegible]

דהא עיילי צוה מיא מיהו כיוון דשקלי לה משום טיגוף אחי לאמיתווינה
 מי מפרשין דך קפידא לענין חזילה כדק"ל רובו ומקפיד עליו חוץ
 הדק יאמר ואשמעין דאע"ג ללא עיילי ציה מיא כיוון דלא קפיד
 יא מאי חוץ איכא למימר הא לאו חוץ הוא ואי אחיה למימר דההוא
 ירין הכא הא מיא מה אריה הוא ומותא דהוה דפשעטיא לן דהיסא דמיטנסי
 מיא מה מקיני לא אחא לארפלוני; ואלו חולצין בחדס. מהו דמיא דהם
 ג שער אין חולצין. ללא מיהדק על גבי שער: בדנז. קטנות. אורחא
 עות לחודייהו קאי אלא אחותין נמי קאי: למעוטי מאי. אשמעין רב
 צווארין ללא מיני: ודמאי. הי חוטין אחא למעוטי ללא מיני צוואר.
 שר: מיבעיא. בתמיה. הא ודאי על גבי רך טפי מיהדק: לפי שאין
 ווטין שצוואיהם. שנותנין שם שלא יסתם הנקב: חזקין. ענקי לרעות
 חזקין. לשון קילקלי וחזק (תקנן 97 סד). לייגל"א לאסור רב סוס:
 צקטלא

א א מ״ פ״ט מהל' שבת
הל' ו' ומ״ פ״ב מהל'
מקואות הל' ה סמג לאוין
סה וסמג עשין רמח טוש״ע
א״ח ס״י שג סעיף א
וטוש״ע י״ד ס״י קלח סעיף
: 3

ב ב מיי פייט מהלי שבת
הלכה ד' טוש"ע א"ח סי'
שג סעיף י' וסעיף יח:
ג ג ד מיי שם הלכה ט
טוש"ע א"ח סי' שג סעיף
א וטוש"ע י"ד סי' קנח
סעיף ג:
ד ה ר מיי שם הלכה ז י
טוש"ע א"ח שם סעיף ב
וטוש"ע י"ד שם סעיף ב:

גליון הש"ס

נמ' תיכי חלילתא מאי. עי'
זנחיס דף נד ע"א תוס' ד"ה
מקנחת:

לעזי רע"י

שקופי"א [קויפ"א].
שבים עשוי רשת.
נושק"א. סיכה, מכבנה.
אישיגל"א
[אישינגל"א]. סיכה
(שאינה נקובה).
צינגל"א. חבק
(רצועת-בטן לסוס וכיו"ב).

רבינו חננאל

פרק ששי
במה יצאה רחל ובמה
במה יצאה, לא תצא שם
בחיטו כו' וקאמה בר בחנן
ויררה שמו' תודמן ה' אל
סבילה של מצוה, ומשום
במחנות מותרין והמבלת
בחן ד' צמות כהדיה, אל
תכילתה אל גזור בהו
רבין, דלא אחותיה דרב
הואו בריה ד' והישעו ו' אל
סבילה במחנות הני חיי
תכילתה בראשיתן רלו ואל
קפדי, וכיון דלא ואל קפדי
שירו, וז"ל תכי תכלתה,
אכל חיי' סתמחאל, אל
הדחוצות, ואסיקנא דחיי
שאר אינן חוצצין ואפילו
אין קשורין וריצין
הבנות, ואנשי' שריצין
הבנות הוא מים ננסין
בשיעור אין חוצצין, אבל
חיי' צמר וחיטין,
חוצצין הבנות חוצצין, וכשי
אין קשורין בצנור
משחקנין בבשר אלו
המים באין תחתיהן, ולפיכך
חוצצין, כיצתה באין החקקין
בשצוריהן הבנות, ואוקמינא